

Беларусь успамінаў⁴⁵⁰

Увосені

Празь лістападавы вогкі хлюпат крокаў
цікаецца да цябе забабонны краявід –
Беларусь успамінаў.

Ізноў гэта

далёкія павевы летуценняў,
даліны сярэбраныя зелены ды іржы,
дзе язьмін, і зораў вагні, і птушыныя лёты,
і скарае, пералётнае шчасьце
дзень у дзень,

ноч у ноч –

галоўная нота.

З пацерамі й дымам кадзільным міналі траўні,
бэзам адцвіла Беларусь.

У гэтым ужо пах аеру й балота,

і босыя пяты на сенакосах,

і тарахценьні вазоў па бульбяных,

і тое,

што калі дзень пра сонца раптам забываўся, –
страшны Бог грукаеў па небе грымотамі.

Жняркі – вылі,

галасілі жалейкі,

вечар кусты й дрэвы агнём запаліў,

жабы горла палоскалі, а ўначы

зоры на веці расьлі,

дый Птушыны Шлях жываплотам расьцьвілым на небе мігціць.

Над месам,

па-над плахтамі мокрых дамоў

гудуць жорны,

жвір і грукат капытоў,

⁴⁵⁰Верш Юзэфа Масьлінскага ў перакладзе Тодара Дубровы. „Беларусь” №444, травень 1997, с.3.

успаміны зліваюцца потам, бы коні,
карагод чараў Палярная Зорка вядзе,
а тады, дзіцянё адзіноты,
трапеча ціхі крык, анатэма, скавытаньнем пачатая,
і кроплямі твайго поту зьвініць цішыня,
чарамі працяты стаіш,
занямелую думку ловіш, чытаеш шыфр:
гэта край,
гэта язьміну шантаж,
гэта на крэйдавых шчоках
цалунак нясьцернаю плямай.